

שיר השירים (20)

מעשה. התעוררת ללמוד, קבע חברותא, ואז כבר יהיה לך קשה לבטל זאת.

ספר ומתוק האור "הגדה של פסח"

קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות
(ב. ז.)

אומרת כנסת ישראל לאומות העולם, אומנם נכון שהקב"ה אינו מתיר לי להפציר בו לגאול אותי, אולם אל לכם לחשוב כי רחוק זמן ישועתי, עליכם לדעת "קול דודי הנה זה בא" שומעת אני ממרחק את קולו של הבורא הבא לגאולני על ידי משיחו הנאמן. ובהגיע הזמן לגאולתי, לא יתמהמה הקב"ה אף רגע קט, אלא ידלג על ההרים ויקפץ על הגבעות כדי למהר ולהחיש גאולתי. כשם שבמצרים בא הוא במהירות לגאול אותי עוד קודם שתמו ארבע מאות שנה כפי שאמר הקב"ה לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, כך גם כיום קרובה ישועתי לבוא ותצמח במהרה, ורק בורא העולם הוא היודע את הזמן המתאים ביותר לגאולת בני ישראל.

הגדה "שירת דוד"

השכינה מצפה שנסדוק את החומה המפרידה בינינו לבניה!

דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר פתלנו משגיח מן התלנות מציץ מן התרפים (ב. ט.)

ביאור נפלא בפסוק זה, הובא בספר "שער בת רבים" בשם "יד יוסף": כאשר אדם עושה עבירה, לא עלינו, הרי בכך נבנה כותל עב המפסיק בינו לבין הקב"ה כמו שנאמר (ישעיהו נט. ב) "כי אם עונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלוקיכם", ובפרט אם אדם נכשל בעבירות החמורות כמו גאווה, כעס או חילול שבת, רחמנא ליצלן. אותה מחיצה מפסיקה ומפריעה לו להשיג את דביקות השכינה, וכאשר עשה עוד עבירה, נעשה הכותל עבה עוד יותר, כי עבירה גוררת עבירה, אך אם החוטא מתחרט אחר כך ורוצה לשוב להתקרב אל ה' ולהשיג דביקות השכינה, צריך הוא להחליש את החומר ולהגביר הצורה ולהתגבר על היצר הרע ולעשות מצוה, ועל ידי זה כביכול הוא הורס אבן מהכותל, ונעשה שם נקב קטן, ודרכו שורה עליו מעט קדושה, מצוה גוררת מצוה, וכך יכול להתקרב עוד ועוד. זה כוונת הפסוק שלפנינו: השכינה הקדושה מייחלת ומצפה לשרות עלינו ולהתדבק עמנו, אך "הנה זה עומד אחר פתלנו מן הכותל מפסיק בינינו ובינה, אך הקב"ה "משגיח מן התלנות מציץ מן התרפים", אולי יחזרו בתשובה וכך ייווצר נקב קטן ודרכו תוכל השכינה להשפיע עלינו, ולקרבו יותר לאבינו שבשמים. ולכן הוא מסיים, אל

הקב"ה בעצמו מדלג על ההרים כדי למהר לגאלנו!

השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ: קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות (ב. ז, ח.)

אמרו חז"ל בכוונת פסוק זה, שהקב"ה השביע את ישראל שלא ידחקו את הקץ, כי אם הם דוחקים את הקץ, הרי הם גורמים לעצמם רעה, חלילה. ואולם ביאר הגאון רבי שלמה קלוגר בספרו "מעשה ידי יוצר", חשש הקב"ה פן לא יוכלו ישראל לעמוד בנסיון זה של הימנעות מדחיקת הקץ, כי יהיה נראה בעיניהם שבודאי כבר הגיע הזמן לגאולתם, ויאמרו כי מה שהקב"ה אינו גואלם הוא משום שאין הדבר כואב לו, שכן הוא אלוקים ולא אדם והוא אינו בגלות, ולכן הוא "מתרשל" בדבר, ומתוך כך ינסו לעורר את הקץ מלמטה ו"להזכיר" להקב"ה את הענין כדי למהר ולזרוז את הגאולה, ובכך ידחקו את הקץ. ועל כן, הראה הקב"ה לישראל בגאולה הראשונה, שהוא ממהר ומזדרז לגאולם עוד יותר מישראל עצמם, שהרי בגאולת מצרים נאמר "ולא יכלו להתמהמה", ומכאן שישראל רצו להתמהמה אולם מאת ה' היתה זאת שלא להניחם שם, הרי שכאשר אפשר, הקב"ה ממהר בגאולה יותר מישראל, ומתוך כך ידעו גם בגלויות האחרות, שאם עדיין לא גאלם הקב"ה, הרי זה משום שעדיין אין זה אפשרי, כי אם היה אפשר ודאי היה הקב"ה ממהר בדבר, ולא יבואו לדחוק הקץ מעצמם. כל זאת מדוייק להפליא בפסוקים שלפנינו: "השבעתי אתכם בנות ירושלים בצבאות או באילות השדה אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ" דהיינו: שלא ידחקו את הקץ, והפסוק נותן טעם בדבר: "קול דודי הנה זה בא מדלג על ההרים מקפץ על הגבעות", כלומר: הלא ראינו שהקב"ה בעצמו ממהר את הגאולה בכל מה שאפשר, שהרי במצרים דלג על ההרים ועל גבעות במהירות כדי לגאלם, וכיון שהקב"ה ממהר כל כך בגאולתנו אין אנו צריכים לדחוק את הקץ.

כמוצא שלל רב "שיר השירים"

ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ

לפעמים שומע האדם איזה חידוש טוב, רעיון מוסרי טוב, ומתעורר ורוצה לעשות מצוות, אך עד שהוא קם לעשות מעשה, חולפת לה המחשבה וכבר אין לו הרצון לכך, מה לעשות? זה מה שאמר כאן שלמה המלך עליו השלום: "ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ". מסביר הרמב"ן: כאשר אתם מרגישים את האהבה, תתפיס אותה על חפץ. דהיינו, באותו רגע שבו התעוררת, עשה

כשיש צורך מיוחד יש להתיר לנשים ונערות להסתפר, ולצורך מצוה כגון לצורך ליל טבילה או צניעות ששערותיה יוצאים חוץ לכיסוי הראש מותר אף לכתחילה. מריטת שער הגבות או הריסים מותרות אף שנעשית ליפוי, כיון שאינה בכלל תספורת, אבל שאר שערות שבגוף בכלל תספורת הוא ואין להתיר אא"כ יש צורך מיוחד וכנ"ל. מותר לאיש לגלח משערות שפמו כל שמעכב את האכילה.

פסקי תשובות חלק ה'

פתגם: הצלחה אינה סופית, וכן גם הכישלון

ספר "שמחלה"

חקירה: מצוות לאו ליהנות ניתנו

הטעם הוא משום שההנאה טפילה לקיום דברי השי"ת, או שהנאה ורחינות ממצוות לא נחשבת כלל להנאה. (רש"י ורשב"א סוכה לא: לא נחשבת הנאה. קובץ שמועות חולין לט. טפילה)

ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: אין קמח אין נשמה

חסיד ישב ליד שולחן רבו, אך לא טעם מאומה מכל המאכלים שעל השולחן. שאלהו הרבי: מדוע אינך טועם מאומה? לא לשם אכילה באתי לכאן השיב החסיד. חייך הרבי ואמר לו: גם הנשמה ירדה לעולם לא לשם אכילה, בכל זאת אם אינך מאכיל אותה הריהי בורחת ממך.

ספר "חד וחלק" חלק א' (קפא)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה של דינה בת מרים, רפאל יהודה בן מלכה, אליהו בן מרים, שלמה בן מרים, חיים אהרן לייב בן רבקה, שמחה גיזות בת אליז, חיים בן סוזן סולטנה, רבקה בת אלמנור דאמנטי זרע של קיימא לרינה בת זהרה אנריאת, מרים ברכה בת מלכה ואריה יעקב בן חוה. לעילוי נשמת: גיינט מסעודה בת גיולי יעל, שלמה בן מחה, דניאל בן רחל, עמנואל בן ארנסט אברהם, רפאל שלמה בן אסתר, חוה בת צביה, מיה בת רחל, ויקטור חי בן יקוטה.

יקטן בעינו אדם לעשות מצווה קלה, כי על ידה עושה נקב בכותל המפרידו בינו לאביו שבשמים, ודרך הנקב קונה השגת קדושה ומעורר השגחת ה' עלינו וביאת השפע לעולם. אך אנו בעצמנו גורמים למניעת השגחה עלינו, לכן באות עלינו כל הצרות וגזירות רעות ומיעוט הפרנסה, וכמאמר הכתוב (ירמיהו ב. יט): "תיסרך רעתך ומשובותיך תוכיחוך"

כמוצא שלל רב "שיר השירים" בשם "שער בית רבים"

משגיח מן התלנות מציץ מן התרפים (ב.ט)

כתב הבן איש חי בספרו "עוד יוסף חי": הקב"ה מנהיג את העולם בהנהגה ניסית או טבעית. כאשר בני ישראל ראויים, יש הנהגה ניסית, אך כשאינם ראויים, ההנהגה טבעית. וזה מה שכתוב: "הנה זה עומד אחר פתלנו", כביכול יש כותל המפריד בינינו, ומדוע? בגלל החטאים. ממשיך הפסוק: "משגיח מן התלנות מציץ מן התרפים", יש מצב של השגחה מן החלונות. כשאדם מסתכל מהחלון הוא רואה את האחרים והאחרים רואים אותו, וזו ההנהגה הניסית. ויש מצב שבו מציץ מן החרכים, כלומר הוא ממשיך להשגיח אך אז לא רואים אותו, זו ההנהגה הטבעית, כמו זו שישנה היום הוא יודע כל מה שנעשה והוא עושה את הכל, אך אנחנו לא רואים אותו.

ספר ומתוק האור "הגדה של פסח"

דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנה זה עומד אחר

פתלנו משגיח מן התלנות מציץ מן התרפים (ב.ט)

ופירש"י: סבורה הייתי לישב עגונה עוד ימים רבים והנה הוא הודיע שהיה עומד ומציץ מן חלונות השמים את העשוי לי, שנאמר ראה ראיתי את עני עמי וכו'. הולך הוא האדם בזה העולם רואה הוא קשיים וצרות, ויפן כה וכה וירא כי אין איש, רואה הוא כי צדיק רוע לו ואילו הרשע וטוב לו. אט אט חודרת וקונה שביתה בליבו השאלה שנשאלה בארוכה בספר איוב והזכירה החכם מכל אדם בקהלת, היתכן שהרשע ימלוך והצדיק נעזב? העזב אלוקים את הארץ רח"ל, או כפי שאמר דוד המלך (תהלים קטו. ב): "למה יאמרו הגויים איה נא אלוקיהם", וכבר הורחב זה במפרשים שם עיין בארוכה. ואכן אם רק ישים האדם אל ליבו ויתבונן בזה העולם יראה כדברי שלמה המלך כי הקב"ה עומד הוא נצב, מציץ מן החלונות ומשגיח מן החרכים. ולא עוד אלא אין הוא מתבונן מרחוק אלא עמו אנוכי בצער, כביכול ממש לידינו מהחלון שלידי, מהחרך בביתנו, ולכל דבר הקורה יש סיבה, עולמה? מאתנו, אך הקב"ה אשר הוא צדיק וישר, מודד כל דבר בפלס ונותן לכל אחד את אשר מגיע לו ע"פ חשבונות שמים.

הגדה "שירת דוד"

הלכה: תספורת לנשים ונערות בימי הספירה

כתב השו"ע (ס' תצ"ס ב): נוהגים שלא להסתפר וכו'. ובפסקי תשובות (אות ז) כתב: ואיסור זה הוא בין לאיש ובין לאישה, וכן בקטנים אף שלא הגיעו לחינוך, אמנם

